

Arrest

nr. 82 955 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BENOOT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Malinke-origine, afkomstig van Km 36 (Coyah, Kindia). U was reeds twee keer gehuwd, u scheidde van uw eerste vrouw en uw tweede echtgenote overleed na de bevalling van jullie zoon. Op 6 februari 2011 leerde u (S.L.) kennen, een christelijke vrouw. U begon meteen een relatie met haar. Zeven maanden na het begin van jullie relatie meldde (S.) u dat ze zwanger was van uw kind. Jullie ouders waren op dat moment nog niet op de hoogte van jullie relatie. Na vijf maanden ontdekte (S.)'s vader, een militair, dat ze zwanger was. Hij was heel boos en vroeg haar naar de naam van de vader van haar kind. Hij beval haar ook zijn huis te verlaten, waarop (S.) op 15 december 2011 bij u introk. Toen uw vader zag dat u een vrouw onderdak verschaftte, riep hij

een vergadering bijeen van uw familie, zijnde uw broers, zussen en moeder, alle mensen die in jullie familiecomplex woonden. Hij wou weten wie deze vrouw was en maakte duidelijk dat dit niet kon. Hij wou niet dat u met een christelijke vrouw zou trouwen en een kind samen met haar zou hebben, zolang jullie onder zijn dak woonden. Op 20 december 2011 stuurde u een vriend van u naar (S.)'s vader om te vragen of u met (S.) mocht trouwen. (S.)'s vader werd hier echter heel boos om en stuurde uw vriend weg. (S.) begreep dat uw ouders haar niet wilden en stelde u voor dat ze nog eens met haar vader zou gaan praten om vergiffenis te vragen. Op 25 december 2011 vertrok u naar uw werk - u was taxichauffeur - en toen u 's avonds thuiskwam was (S.) er niet meer. U veronderstelde dat ze naar haar vader was gegaan om vergiffenis te vragen en dat het goed was gegaan en dat ze daarom thuis was gebleven. De volgende dag ging u opnieuw werken en toen u 's nachts naar huis wou komen werd u onderweg gearresteerd door militairen die u naar de gevangenis brachten. Ze zegden u niet waarom. In de gevangenis werd u opgezocht door uw oom die u meldde dat u was opgepakt omwille van wat er met (S.) was gebeurd. Het zou niet goed verlopen zijn bij haar vader, waarop ze bij haar vriendin (M.) een grote dosis paracetamol zou geslikt hebben om een abortus op te wekken. (S.) zou hieraan bezwijken zijn. Uw oom meldde u dat u de doodstraf riskeerde of dat anders de vader van (S.) u wel zou vermoorden. De familie van (S.) zou ook uw familie aangevallen hebben op 12 december 2011 en daarbij uw twee zussen om het leven gebracht hebben. Uw oom zei dat hij u zou helpen. Enkele dagen later, op 10 januari 2012, slaagde u er dan ook met de hulp van uw oom in de gevangenis te verlaten en op 14 januari 2012 nam u het vliegtuig naar België waar u op 16 januari asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw diverse verklaringen ernstige tegenstrijdigheden vertonen met betrekking tot het tijdstip van de feiten die tot uw vlucht zouden geleid hebben. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u vernam dat uw zussen gestorven waren in een confrontatie met de familie van (S.) op **26 december 2011** (zie gehoor CGVS, p. 2, 7). In uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde u echter dat uw zussen (M.) en (K.) op **26 januari 2011** stierven (zie verklaring DVZ, dd. 23/01/2012, nr. 30). In de door u zelf ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal stelde u dan weer dat u gearresteerd werd op **donderdag 26 januari 2012** en dat (S.) gestorven is in de **nacht van 25 op 26 december 2012** waarop haar familie uw familie heeft aangevallen waarbij uw zussen zijn omgekomen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door (F.P.C.) dd. 25/1/2012, nrs. 1 en 5). U stelt aan het begin van het gehoor op het CGVS weliswaar dat alles goed ging tijdens het gehoor op de DVZ maar dat u zich bij het invullen van de vragenlijst vergist hebt in de datum. U corrigeert dit en zegt dat het niet 26 januari 2012 moet zijn, maar 26 december 2011 (zie gehoor CGVS, p. 1). Hierbij dient weliswaar te worden opgemerkt dat het alvast merkwaardig is dat u zich in zo'n belangrijke datum tot tweemaal toe zou vergissen (ook op de DVZ legde u reeds een andere verklaring af, namelijk 26 januari 2011), maar kan bovendien worden vastgesteld dat u in uw vragenlijst uitdrukkelijk vermeldde dat het een **donderdag** was. Hierbij dient te worden vastgesteld dat 26 januari 2012, de verkeerde datum volgens u, echter wel degelijk een donderdag was en dat 26 december 2011 een maandag was.

Verder dient te worden opgemerkt dat u in uw vragenlijst van het CGVS zelf invulde dat u gedurende 8 dagen was opgesloten in de gevangenis (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door (F.P.C.) dd. 25/1/2012, nr. 1), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS stelde van 26/12 's nachts tot 10/1/2012 opgesloten geweest te zijn (zie gehoor CGVS, p.4, 7), wat beduidend meer dan 8 dagen is. Deze beide fundamentele elementen laten reeds toe geen geloof meer te hechten aan uw verklaringen met betrekking tot uw vervolging in Guinée.

Deze vaststelling wordt nog versterkt door het feit dat u over bepaalde aspecten van uw relatie met (S.) en over (S.) zelf zeer incoherente verklaringen aflegt en vaag blijft. Zo verklaart u initieel dat u (S.) leerde kennen op een huwelijksfeest van een vriend om even later te stellen dat het toch niet uw vriend was die huwde, dat u eigenlijk niet weet wie er precies huwde en dat u daar eigenlijk niet was voor dat trouwfeest maar er toevallig langs kwam. Gevraagd of (S.) daar dan specifiek voor het huwelijksfeest was, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoor CGVS, p. 5). Deze merkwaardige verklaringen over jullie eerste ontmoeting doet reeds twifelen aan jullie relatie. Verder kan nog worden opgemerkt dat u niet weet hoe oud (S.) eigenlijk was, hoeveel broers of zussen ze had, welke rang haar vader had als militair en welk werk hij precies deed in het militaire kamp (zie gehoor CGVS, p. 6). Dit is merkwaardig aangezien u wel de naam van haar vader scheen te kennen en scheen te weten in welk kamp hij werkte (zie gehoor CGVS, p. 6), hoewel u de man nooit gezien hebt (zie gehoor CGVS, p. 5). Verder is het ook merkwaardig dat u met (S.) blijkbaar nooit echt praatte over de problemen die ze vreesde met haar vader omwille van haar buitenechtelijke zwangerschap en relatie met u (zie

gehoor CGVS, p. 6, 7). Enkel toen ze bij u introk na door haar vader te zijn weggestuurd, zou zij even met u gepraat hebben over wat er gebeurd was.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u al uw informatie over uw beweerde problemen zou hebben van uw oom, de enige die u opzocht in de gevangenis (zie gehoor CGVS, p. 6, 7). U blijkt echter merkwaardig genoeg niet te weten hoe uw zussen precies om het leven zouden gekomen zijn, door wie ze zijn gedood en of er al dan niet politie bij gekomen is nadat ze vermoord werden (zie gehoor CGVS, p. 7). Het feit dat u hiervan blijkbaar niet op de hoogte bent, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder grondig en fundamenteel aan.

Ten slotte kan nog worden aangehaald dat de verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie in Guinee verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guinese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land. Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde in het kader van uw asielaanvraag ten slotte geen enkel document voor dat uw verklaringen, identiteit of reisweg kan ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève toe te kennen. Hij betoogt dat de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet onterecht werd geweigerd.

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48, 49, 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en artikel 3 EVRM.

Verzoeker citeert artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en geeft een algemene uiteenzetting over de in dit artikel opgenomen criteria, dit onder verwijzing naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en rechtsleer.

Verzoeker betoogt dat de aangevoerde feiten door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) niet redelijkerwijze worden betwist. Het CGVS beperkt zich tot een algemene verwijzing naar de verbeterde veiligheidssituatie in Guinee. Verzoeker merkt op dat hij niet heeft verwezen naar deze situatie, noch naar enige politieke spanningen. Het CGVS kan dus uit hoofde van de algemene situatie geen gevolgen trekken voor zijn vrees. Bovendien blijkt uit het *Algemeen Ambtsbericht Guinee* dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd dat een arrestatie zonder legitieme reden (zoals bij verzoeker) niet uitgesloten is. Het CGVS kan niet redelijkerwijze beweren dat verzoekers vrees voor vervolging ongegrond is. Hij werd immers zonder legitieme reden gevangen genomen.

Waar het CGVS stelt dat inconsistenties en onlogische elementen de geloofwaardigheid van het relaas aantasten, voert verzoeker aan dat deze enerzijds berusten op een verkeerde interpretatie en anderzijds het gevolg zijn van zijn gezondheidsproblemen ten tijde van het afleggen van deze verklaringen.

Verzoeker stelt omtrent zijn relatie met S. van meet af aan te hebben verklaard dat hij haar ontmoette op een trouwfeest bij zijn vriend M. Hij impliceerde nooit dat het deze vriend was die trouwde, noch dat hij naar daar ging voor het trouwfeest. Dit zijn gevolgtrekkingen die het CGVS ten onrechte maakt. Dat hij het trouwende koppel niet kende hoeft niet te verbazen nu in Guinee trouwfeesten niet zelden worden georganiseerd bij derden en daarbij mensen aanwezig zijn die het echtpaar niet kennen.

Dat hij de exacte leeftijd van S. niet kent is evenmin bijzonder daar in Guinee minder belang gehecht wordt aan de leeftijd van een persoon. Om geen incorrecte verklaringen af te leggen heeft verzoeker verklaard dat hij de exacte leeftijd van S. niet kent. Men kan hem moeilijk verwijten niet te willen liegen.

Inzake zijn gebrek aan kennis over de militaire rang en de precieze functie van de vader van S. betoogt verzoeker dat het voor een leek niet evident is om kennis te hebben van militaire rangen, dat deze informatie niet belangrijk was voor hem en dat het maar de vraag is of S. hiervan zelf op de hoogte was. Het CGVS geeft de indruk wel erg hard haar best te doen om inconsistenties te vinden.

Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om nader onderzoek te doen naar de dood van S. en zijn zussen. Hij werd gevangen genomen en nadat hij vluchtte kon hij niet terugkeren naar zijn woonplaats om zich te informeren. Verzoeker heeft waarheidsgetrouw aangegeven wat zijn oom hem meedeelde en men kan hem niet kwalijk nemen dat hij de waarheid zegt in plaats van gedetailleerde doch verzonnen verklaringen af te leggen.

Wat betreft zijn inconsistente verklaringen aangaande de data van de verschillende gebeurtenissen geeft verzoeker aan dat het klopt dat hij zich vergiste bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS en bij het afleggen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het valt echter op dat deze vergissingen zich beperken tot het opgeven van een verkeerde maand of een verkeerd jaartal. Verzoeker stelt dat hieruit niet kan worden afgeleid dat zijn relaas ongeloofwaardig is. De vergissingen zijn immers te wijten aan de gezondheidstoestand waarin hij toen verkeerde. Hij lijdt aan diabetes en had geen toegang tot de nodige behandeling en medicatie. Uit het medisch dossier, zoals bij het verzoekschrift gevoegd, blijkt dat zijn glycemie-waarden bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS tot vijfmaal de normale waarde bedroegen. Hij werd ingevolge zijn aandoening tevens gehospitaliseerd in maart 2012. Het hoeft geen betoog dat zijn gezondheidstoestand een doorslaggevende rol speelde bij de vergissingen die hij maakte.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt dat de bestreden beslissing niet of op algemene, vage en stereotiepe wijze is gemotiveerd. Het CGVS bewijst niet dat hij bij een terugkeer geen risico zal lopen. Het CGVS is uitgegaan van onredelijke veronderstellingen, heeft de gegevens niet correct beoordeeld en is niet in redelijkheid tot zijn besluit gekomen. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken en algemeen bekende gegevens werden duidelijk niet ernstig onderzocht. Het CGVS gaat voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

2.1.3. In een derde middel inzake de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending aan van het evenredigheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

De gevolgen van de bestreden beslissing staan niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel uit deze beslissing meent te kunnen halen. Hij heeft de Belgische staat of gemeenschap geen schade berokkend gedurende zijn verblijf in België en de negatieve gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

2.2. De drie inzake de weigering van de vluchtelingenstatus aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de verwerende partij in haar declaratieve opdracht immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.2. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. Verzoeker preciseert niet welke bepaling van artikel 49 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat de schending van dit artikel evenmin dienstig wordt aangevoerd.

2.2.4. Verzoeker laat tevens na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet hij *in casu* geschonden acht. Hoe het eerste lid van voormeld artikel geschonden zou zijn kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is *in casu* niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

2.2.5. Dat de bestreden beslissing, zoals verzoeker aanvoert, niet of op algemene, vage en stereotiepe wijze zou zijn gemotiveerd, mist blijkens een eenvoudige lezing van deze beslissing feitelijke grondslag. De bestreden beslissing is omstandig gemotiveerd, is gebaseerd op en vindt zijn grondslag in verzoekers verklaringen zoals weergegeven in de stukken van het administratief dossier en houdt wel degelijk terdege rekening met de concrete en individuele feiten en gegevens, eigen aan huidige asielaanvraag.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De concrete motieven zijn in duidelijke bewoordingen in de bestreden beslissing opgenomen en kunnen hierin op eenvoudige wijze worden gelezen. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. In tegenstelling met wat verzoeker waar hij aanvoert dat het CGVS niet bewijst dat hij geen risico zal lopen bij een terugkeer, rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.7. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updated augustus 2006, 3.7).

2.2.8. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter staving van zijn beweerd reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemmt des te meer daar hij omtrent deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij niet preciseren met welke vliegtuigmaatschappij hij naar België zou zijn gereisd (administratief dossier, stuk 9, nr.35). Evenmin bleek hij in staat enige precisering te geven omtrent de documenten die voor zijn reis zouden zijn gebruikt en kon hij zelfs niet aangeven onder welke naam hij zou hebben gereisd (*ibid.*, nr.34, administratief dossier, stuk 3, p.3).

Verzoeker brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter adstructie van zijn identiteit en herkomst, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Hij verklaarde immers bij de DVZ in Guinee over een identiteitskaart en geboorteakte te hebben beschikt (administratief dossier, stuk 9, nr.21). Verzoeker beweerde bij het CGVS weliswaar dat hij niet weet hoe zijn documenten terug te vinden aangezien hij is gevlucht (administratief dossier, stuk 3, p.3), doch hij toont niet aan ook maar enige poging te hebben ondernomen om contact op te nemen familie, vrienden of kennissen in Guinee om de nodige documenten te bekomen.

Verzoeker brengt evenmin ook maar enig begin van bewijs bij ter staving van zijn asielrelaas. Nochtans kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij, indien de aangevoerde feiten hadden plaatsgevonden, bij machte zou moeten zijn om de nodige bewijselementen bij te brengen inzake het overlijden van zijn partner, S. en inzake het gegeven dat twee van zijn zussen zouden zijn gedood wanneer zijn familie werd aangevallen door de familie van S.

Verzoeker stelt problemen te hebben gehad ingevolge zijn relatie met en de zwangerschap, de abortus en het overlijden van S., doch hij legde over zijn relatie met S. incoherente en vage verklaringen af. Vooreerst legde hij, en dit in tegendeel met wat hij laat uitschijnen in het verzoekschrift, incoherente verklaringen af omtrent hun eerste ontmoeting. Zijn aanvankelijke verklaringen waren immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker hieraan *post factum* tracht aan te brengen in het verzoekschrift. Wanneer aanvankelijk werd gevraagd: “Waar heb u (S.) ontmoet?”, antwoordde verzoeker immers: “Op een huwelijk”. Vervolgens gevraagd: “Van wie?”, antwoordde hij dat dit het huwelijk van M. was en preciseerde hij dat M. één van zijn vrienden was. Wanneer meer details werden gevraagd omtrent dit huwelijk, wijzigde verzoeker zijn verklaringen echter en beweerde hij plots dat het niet M. was die trouwde, dat hij gewoon op bezoek ging bij M. en dat hij niet naar daar ging om naar het huwelijk te gaan. Bovendien legde hij in dit kader vervolgens vage verklaringen af daar waar hij, ondanks dat het huwelijk plaatsvond bij zijn vriend en hoewel hij op dit huwelijk zijn partner S. leerde kennen, niet kon aangeven wie er dan wel zou zijn gehuwd, noch wat S. er deed en of S. al dan niet daar was voor het huwelijk (administratief dossier, stuk 3, p.5).

Van verzoeker kan wel degelijk worden verwacht dat hij de militaire rang en precieze functie van de vader van S. kon geven en dit teneinde zijn risico op vervolging in te schatten. Tevens legde hij vage verklaringen af daar waar hij, hoewel hij met S. gedurende het jaar voorafgaand aan zijn vertrek meer dan tien maanden een relatie zou hebben gehad, onwetend bleek omtrent haar broers en zussen. Hij kon zelfs niet bij benadering aangeven hoe oud S. was en kwam hij niet verder dan te stellen dat hij dit niet wist maar wel wist “dat het al een vrouw was (...) een complete vrouw. Het was geen meisje meer” (*ibid.*). Dat in Guinee geen belang wordt gehecht aan de leeftijd van een persoon betreft een algemene en niet-gestaafde bewering die verzoekers gebrek aan kennis omtrent de leeftijd van S. niet kan verklaren. Bovendien kan worden opgemerkt dat, zelfs indien leeftijden in Guinee niet belangrijk zouden zijn, dan nog van verzoeker kon worden verwacht dat hij met meer precisie en bij benadering zou kunnen aangeven hoe oud S. was.

Daarenboven is het merkwaardig dat verzoeker met S. blijkbaar nooit echt zou hebben gepraat over de problemen die zij vreesde met haar vader omwille van haar buitenechtelijke zwangerschap en haar relatie met verzoeker, alsmede dat zij naar aanleiding van hun problemen nooit zouden hebben gepraat over de mogelijkheid van abortus (*ibid.*, p.6-7).

De voormelde vaststellingen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden relatie met S. en de problemen die hierdoor zouden zijn ontstaan.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt bovendien op fundamentele wijze ondermijnd doordat verzoeker niet in staat bleek de kernelementen in zijn relaas op een coherente wijze te situeren in de tijd. Bij de DVZ stelde hij dat zijn twee zussen overleden op 26 januari 2011 (administratief dossier, stuk 9, nr.30). Ook op het formulier inzake de samenstelling van zijn familie gaf verzoeker aan dat zijn twee zussen overleden op 26 januari 2011 (administratief dossier, stuk 8). In de vragenlijst van het CGVS, dewelke hij zelf invulde, verklaarde verzoeker dat hij werkte tot 26 januari 2012, dat hij in de nacht van donderdag 26 januari 2012 werd gearresteerd en dat hij na deze arrestatie acht dagen werd opgesloten. Tevens verklaarde hij dat S. in de nacht van 25 januari 2012 op 26 januari 2012 om het leven kwam en dat zijn twee zussen in de daaropvolgende aanval op zijn familie vanwege de familie van S. om het leven kwamen (administratief dossier, stuk 4, p.3-4). Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS stelde verzoeker dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen doch dat hij zich in de vragenlijst van het CGVS had vergist. Hij verklaarde dat hij werd gearresteerd op 26 december 2011. Hij verklaarde tevens dat S. zou zijn overleden in de nacht van 25 december 2011 op 26 december 2011, dat hij werd gearresteerd op 26 december 2011 en dat zijn twee zussen zouden zijn overleden op 26 december 2012. Voorts stelde hij na zijn arrestatie te zijn opgesloten tot 10 januari 2012, hetgeen beduidend langer is dan de acht dagen die hij beweerde opgesloten te hebben gezeten in de vragenlijst (administratief dossier, stuk 3, p.1-4; 6-7). Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoeker in de vragenlijst uitdrukkelijk vermeldde dat hij werd gearresteerd op een donderdag, terwijl 26 december 2011, volgens zijn verklaringen bij het CGVS nochtans de correcte datum, een maandag betrof en geen donderdag.

Verzoeker tracht ten onrechte de voormelde tegenstrijdigheden te vergoelijken doordat hij zich wegens zijn gezondheidstoestand zou hebben vergist bij de DVZ en in de vragenlijst. Verzoeker maakte immers nergens eerder gedurende de asielprocedure melding van het gegeven dat zijn gezondheidstoestand hem zou beletten volwaardige verklaringen af te leggen en vermeldde dit zelfs niet wanneer hij bij het CGVS aangaf dat hij zich in de vragenlijst zou hebben vergist (*ibid.*, p.1). Daarenboven blijkt uit het medisch dossier bij het verzoekschrift weliswaar dat verzoeker lijdt aan diabetes, doch kan hieruit niet worden afgeleid dat hij ingevolge deze aandoening geheugenproblemen ondervindt of niet bij machte is of was om tijdens zijn asielaanvraag volwaardige verklaringen af te leggen (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 4). Hoe dan ook gaat verzoeker, daar waar hij meent dat de vergissingen zich beperkten tot het opgeven van een verkeerde maand of een verkeerd jaartal, volledig voorbij aan de voormelde vaststellingen dat (i) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het aantal dagen dat hij zou zijn opgesloten na zijn arrestatie; (ii) de verklaring bij het CGVS dat hij werd gearresteerd op 26 december 2011, hetzij een maandag, niet kan worden gerijmd met zijn verklaring in de vragenlijst dat hij zou zijn gearresteerd op een donderdag.

Verzoeker legde bovendien uiterst vage verklaringen af omtrent de omstandigheden van het overlijden van zijn twee zussen, daar waar hij, zo blijkt uit de verklaringen die ter zake terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, niet kon aangeven hoe zij precies om het leven kwamen, door wie zij werden gedood en of er al dan niet politie bij kwam naar aanleiding van hun dood. Verzoeker biedt voor deze onwetendheden geen afdoende verklaring. Hij beweerde immers dat zijn oom hem over hun overlijden inlichtte in de gevangenis en dat hij deze oom ook nadien nog herhaaldelijk zag (*ibid.*, p.4-7). Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij zich via zijn oom zou hebben geïnformeerd omtrent het voorgaande. Minstens kon worden verwacht dat hij zich hierover zou informeren in het kader van onderhavige asielaanvraag doch verzoeker toont niet aan hiertoe enige poging te hebben ondernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. De verwijzing naar de passage in het bij het verzoekschrift gevoegde *Algemeen Ambtsbericht* waaruit blijkt dat in Guinea arrestaties zonder legitieme reden niet kunnen worden uitgesloten, is bijgevolg niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie volstaat geenszins om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd of vervolgd. Verzoeker moet zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk maken en blijft hier, gelet op het voormelde, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.10. Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, beperkt verzoeker zich tot het uiten van de louter algemene beweringen dat het CGVS de gegevens niet correct zou hebben beoordeeld, de stukken en algemeen bekende gegevens niet ernstig zou hebben onderzocht en voorbij zou zijn gegaan aan de concrete gegevens van huidige zaak. Hij laat echter na deze beweringen ook maar enigszins uit te werken, *in concreto* te onderbouwen of te betrekken op de bestreden beslissing of onderhavige asielaanvraag. Verzoeker preciseert niet dat of welke gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht of incorrect zouden zijn beoordeeld. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze die van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.11. De middelen inzake de weigering van de vluchtelingenstatus zijn ongegrond.

2.3. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij stelt, verwijzende naar het feitenrelaas, dat hij bij een terugkeer naar zijn land een reëel risico loopt om te worden gedood door de familie van S.

2.4. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie bij het verzoekschrift (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 3, p.15-19) en de informatie die verweerder neerlegt ter terechtzitting (rechtsplegingdossier, stuk 11) blijkt verder dat de situatie in verzoekers land van herkomst niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS